Nógi

ISMERETLEN J. A.-VERS

PÁRATLAN OLDAL - LXV. évfolyam, 15. szám, 2021. április 16.

Nagyapám hagyatékában, egy újság letépett szélén találtam a két sort. Nagyanyám szerint Dezső az udvar végi közös vécében szakította le a cetlit, úgy hozta be az 1930-as évek elején.

Nagyanyám memóriája igen-igen jó volt. (Ezzel kergette halálba szegény nagyapámat is, nyugodjanak békében. Az öreg összes félrelépésére pontosan emlékezett a nők neve és életkora szerint.)

Ezzel a kitűnő memóriával persze arra is emlékezett, hogy egy nyári délután tömött bajuszú, csinos fiatalember szaladt be az utcáról, mert sürgős dolga akadt. Zakó volt rajta, de kihajtott inggel, és szépen köszönt meg kért, úgyhogy nagyanyám helyesnek látta elirányítani a közös mellékhelyiség felé, mielőtt nagyobb baj történne.

Később a fiatalember bekukkantott a konyhába, és megköszönte a szívességet. Nagyanyám megengedte, hogy kezet mosson, de mikor a fiatalember azt mondta, hogy költő, kitette a szűrét. Tudta, hogy akinek nincs rendes szakmája meg kenyérkeresete, mind költőnek meg színésznek nevezi magát. Aztán, ha az ember beengedi őket, könnyen lába kél ennek-annak.

A kétsoros vers így szól:

Legjobban nekem fáj dalom.

Másnak csak képzelt fájdalom.

Nagyanyám emlékezése és a költőről szóló érettségi tételem felidézése alapján biztosra veszem, hogy a verset maga József Attila írta.

Bár a papírszeletke erősen megbarnult, és a ceruzával írt sorok megfakultak, szerintem egy írásszakértő is a költőt vélelmezhetné a vers szerzőjeként. Feltételezem, Tverdota György irodalomtörténész, a neves József Attila-kutató is bizonyítottnak látja a szerzőséget, ha megismeri a verset.

Nos, tehát íme egy újabb ismeretlen József Attila-vers, amely még nincs benne a költő összes műveinek kritikai kiadásában. Itt az ideje, hogy újranyomtassák a három kötetet!

És még mi rejtőzhet eldugott, titkos helyeken?!